

veřejných jatek bylo v rozporu, nebo že by s ním nebylo vůbec v žádné souvislosti, když se ohledání masa, třebas z dobytčat jinde poražených, koná v jatkách samotných, a že by místnosti k tomu určené nemohly býti zásadně technickou součástí jatek. Naopak bude účelno a vhodné, aby ohledání dobytka a masa se vůbec konalo na veřejných jatkách, odkud vychází hlavní kontingent masa pro místní konsum. Skutečně také stanoví odst. 1, § 17 schváleného jatečního řádu, že všechna do Mostu dovezená poražená zvířata a dovezené maso v syrové nebo připravené formě musí býti podrobena prohlídce výlučně v jatkách. Tím bylo ohledání masa vůbec prohlášeno za činnost, kterou nutno předsevzít na jatkách, a vysloveno, že k provozu jatek patří i poskytování místností k tomuto zdravotně policejnímu úkonu.

Zásadně tedy nelze uznati, že by místnosti sloužící k ohledání masa již pojmově nemohly spadat pod pojem jatečních místností a důsledkem toho, že by vybírání poplatků za používání těchto místností bylo nepřijatelné a nemohlo býti podle § 35, odst. 2 ž. ř. schváleno.

Na tom nemění nic skutečnost, že právo vybírati poplatky ohledací náleží obci, neboť, jak již shora dovozeno, jde o poplatky svojí podstatou zcela různé. Je ovšem možno, že společenstvo pronajme obci místnosti v jatkách k provádění zdravotně policejního ohledání a že pak jest tu čistě soukromoprávní poměr mezi obcí a společenstvem, v kterémžto případě by společenstvo nemohlo vybírati jateční poplatek od osob, jichž maso se v těchto místnostech podrobuje prohlídce, neboť by nešlo o používání místností právně náležejících k jatkám. Avšak z toho, že ohledání masa se koná v místnostech náležejících k jatkám a že ohledání provádí obec svými orgány, nelze nikterak usuzovati, že již proto jest tu jen právní poměr mezi obcí a společenstvem; určitý právní poměr tu ovšem jest, avšak nedotýká se nikterak práva společenstva na vybírání schválených jatečních poplatků, neboť tím, že společenstvo dává místnosti k ohledání k dispozici, aniž je obci pronajalo, nepřestávají místnosti ty býti právně i technicky součástí společenstevního podniku, t. j. jatek. Nelze také míti za to, že oněch místností používá jen obec, nýbrž používají jich i osoby, které maso dávají ohledati, a právě pozitivním předpisem § 17, odst. 6 jatečního řádu je za toto používání společenstvo oprávněno vybírati sporné poplatky. Okolnost, že obec, provádějící svými orgány ohledání masa, nenese náklad na místnost, v níž se ohledání koná, mohla by míti nanejvýše vliv na výši ohledacích poplatků.

Nález ze dne 8. března 1938 č. 4425/36-4.

Podle § 128, odst. 3 správ. řádu č. 8/1928 Sb. nelze okresní nemocenské pojišťovně uložit, aby útraty vzniklé jí konáním ústního jednání v odvolacím řízení nesla jen proto, že předkládající stížnost proti svému platebnímu rozkazu neupozornila hned úřad na to, že stížnost ta je opožděná.

Předpis § 128, odst. 3 vl. nař. č. 8/1928 Sb., o nějž opřel úřad výrok o útratách, má na mysli případ, kdy strana uvedla skutečnosti nebo důkazy za okolností, z nichž by úřad nabyt přesvědčení, že je mohla uvést dříve, a vyřízení věci se zdrží tím, že takový přednes bude připuštěn. V takovém případě může úřad uložit náhradu nákladů tím vzniklých straně, která učinila takový přednes, třeba i zvítězila. Předpis § 128, odst. 3 správ. řádu má tedy na mysli případy, kdy strana činí opožděně přednesy, a z á k l a d ě t ě c h t o p ř e d n e s ů se pak koná další řízení, jímž vzejdou stranám výlohy. I když tedy ve sporném případě okresní nemocenská pojišťovna vznesla námitku opožděnosti opravného prostředku teprve při druhém ústním jednání, ač ji mohla uplatnit již při předkládání stížnosti, nelze říci, že se vyřízení věci zdrželo tím, že tento přednes okresní nemocenské pojišťovny byl připuštěn, neboť úřad měl si včasnost opravného prostředku zjistit sám z úřední moci, nečekaje na přednes.

Nález ze dne 21. března 1938 č. 7277/35-5.

Majitel hostinské koncese s oprávněním podle § 16, lit. f) živn. řádu není za účinnosti min. nař. č. 212/1910 ř. z. oprávněn vyráběti sodovou vodu ani za tím účelem, aby ji podával svým hostům, byť i smíšenou s vínem nebo s ovocnými šťavami.

Podle § 37 živn. ř. má živnostník právo spojití veškeré práce, jichž je třeba, aby úplně zhotovil výrobky své. Toto ustanovení nelze vykládati tak, že živnostník smí zhotovovati takové výrobky, u nichž zhotovení spočívá výhradně v takových pracích, k nimž dotčený živnostník zásadně oprávněn není. Vždy zde musí býti nějaká hlavní práce, k jejímuž vykonávání dotčený živnostník zásadně oprávněn je, a s touto prací smí v důsledku § 37, odst. 2 živn. ř. spojití jiné práce jen tenkrát, mají-li tyto jiné práce při zhotovení výrobku povahu pouhých prací p o m o c n ý c h. Také platí toto ustanovení jen pro onen výrobní proces, který nutně předchází tomu, aby vznikl úplně dohotovený výrobek, t. j. takový předmět, který o sobě je způsobilý býti samostatným předmětem trhu, naproti tomu nezmocňuje živnostníka, aby při výrobcích, vznikajících spojením několika výrobků samostatných, si směl tyto samostatné výrobky zhotoviti sám i tenkrát, je-li k tomu třeba výhradně jen prací, k nimž on zásadně oprávněn není.

Poněvadž, jak je nesporné, sodová voda se vyrábí výhradně vhaněním kyseliny uhličitě do obyčejné vody pitné, tedy prací, která je podle ministerského nařízení č. 212/1910 ř. z. vyhrazena jedině majitelům zvláštních koncesí, udělených podle tohoto nařízení, a není zejména zahrnuta v koncesi hostinské, a poněvadž takto vyrobená sodová voda je sama o sobě již úplně dohotoveným výrobkem, spadajícím pod pojem občerstvení ve smyslu § 16 lit. f) živn. ř., nelze na základě pouhé koncese hostinské a